

въ който елинския езикъ прѣтърпява значителни промѣни, но тъй или иначе измѣства латинския, и дава внушителни отпечатъци на цѣлата Балканска история. (Въ IV-то столѣтие Ремесианския епископъ Никитъ писалъ по латински; Тоя на Марцианополисъ се сношавалъ съ византийскитѣ императори и Халкедонския съборъ по латински; по донесенията на грѣка Прискъ, който прѣзъ V-я вѣкъ обиколилъ цѣлия Полуостровъ, навсѣкждѣ въ него официалния и обикновенъ езикъ билъ латинския; Константинъ Велики е ималъ особенъ секретаръ за грѣцкитѣ си прѣписки¹⁾). Въ VI-то столѣтие се срѣщатъ латински названия на много затѣнтени планински краища. До Сливенъ има мѣстность Романуша (вѣроятно отъ *Romanus*, послѣ такава Кáмара (отъ *Camara*), носѣтъ Емине се е наричалъ *Calvomunti* и т. н. Чрѣзъ смѣшването латинския езикъ съ туземнитѣ елементи се е образувалъ малко по-малко новъ езикъ — ромънски, който много е заимствувалъ отъ тракоилирийския, въ особености члена въ края на думитѣ (Ср. Иречекъ, *op. cit.*, 84). Въ нашия езикъ, въ частности въ говоръ на югоизточна България съ прѣдставителъ Сливенското нарѣчие, има много думи заети отъ латинския езикъ, които, ако и да сж по-малко отъ елинскитѣ слѣди, на всѣки случай сж по-стари отъ послѣднитѣ. (Ср. думитѣ: фурна отъ латински *furnus*, отдѣто и новогрѣцкото *φούρνος*; оцетъ отъ *acetum*; пиле отъ *pullus*; фурка отъ *furca*; цѣръ отъ *cerrus*; фѣртуна отъ *furtuna*; тѣрло отъ *turma*; клисура отъ *clausura*; старо-българското цѣсаръ отъ *caesar*; каптисвамъ отъ *capio*; вирѣя отъ *vireo*; комквамъ отъ *communicare*; маторъ отъ *maturus*; въ Сливенъ: пúкалъ отъ *roculum*; кáдусъ отъ *cadus*; кубу́съ отъ *cubus*; вода отъ *vadum* и т. н. Вижъ Иречекъ, *op. cit.*, 142).

Въпросътъ за Кабиле.

Едно отъ най-виднитѣ тракийски заселища въ югоизточна България подъ Източния Балканъ и край Тундженската долина е било Кабиле. То е важно за насъ още и за това, че се чува и прѣзъ римския периодъ за тоя край.

¹⁾ Ср. Gibbon, *Decline and fall of Rom. imp.* Ed. Lee, II, 183.